

RÜŞVET, ÇÜRÜME, MAFYA HER YERDE

ÇETELER YARGILANSIN YOLSUZLUK AĞI DAĞITILSIN

- Pandora'nın kutusu kırıldı
- Türk usulü başkanlığın özgünlüğü
- Mafya-rüşvet ve yolsuzluğun özgün karakteri
- Öfke korkuyu sollarken

GÜLŞEN'E ÖZGÜRLÜK

Sayfa 6'da

PAKİSTAN'DA YAŞAMI FELCE UĞRATAN
İKLİM AFETİNİN GÖSTERDİĞİ

Sayfa 7'de

Sayfa 2'de

PİSLİĞİ DEVRİM TEMİZLER

Hoşnutsuzluk ve öfke yayılıyor

Birkaç sene önce her birimizin oluk oluk kanını akıtacağını söyleyen Sedat Peker yeni bir ifşa zinciriyle bu sefer iktidarın merkezlerine saldırdı. Çok açık ki Peker'e devletin çeşitli yerlerinden sistematik bir şekilde bilgi belge ulaşıyor ve bu organize suç örgütü lideri de iktidarla pazarlık yapıyor. Evine el konulmasıyla Peker'in el yükseltmesi bir oldu.

Pandora'nın kutusu kırıldı

Bu sefer gündemdeki isimler Erdoğan'ın atadıkları. Birisi Erdoğan'ın danışmanı, birisi atadığı bir bürokrat, diğeri önerisiyle milletvekili olan biri, bir diğeri de Binali Yıldırım'ın danışmanı.

İşte bu isimler suçüstü yakalandı. SPK başkanı olan Ali Fuat Taşkesen'in siyasetin en merkezindeki isimlerin danışmanları ve AKP milletvekili vasıtasıyla aldığı rüşvetlerin yaklaşık 180 milyon dolar olduğu söyleniyor.

Peker'in ifşaları arka arkaya geliyor.

Önümüzdeki günlerde de gelmeye devam edecek.

Türk usulü başkanlığın özgünlüğü

Rüşvet-mafya-yolsuzluk ve devlet ilişkisinin kapitalizme, hemen tüm hükümetlere özgü olması, Türkiye'de bir organize suç örgütü şefinin seri videolarında ve twitterlerinde açığa çıkan çürümenin sıra dışı, özgün ve aşırı tehlikeli yanlarını görmeyi engellememeli. Burada olan, yepyeni bir olgudur.

Sedat Peker'in açıklamaları, tek adam iktidarının mimarisinin kopmaz öğelerinin neler olduğunu gösteriyor.

Gelişmeler, ahlaki bir noksanlıkla açıklanamaz. Durumun açıklaması, çıkar şebekeleri açısından bir alışkanlık haline gelen davranış tarzının, liderlik etrafında kümelenerek kaynaklara el koyma geleneğinin, kaynaklardaki sert düşüşe rağmen aynı şekilde sürdürülmesidir. Bu me-

kanizma tüm kapitalist devlet işleyişinin kuralı olmasına rağmen, Türk usulü başkanlık rejimi bu yapıya daha önce eşi benzeri görülmemiş bir "ilginçlik" katıyor.

Mafya-rüşvet ve yolsuzluğun özgün karakteri

Bu koşullar, mafyaya özgün bir işleyiş alanı açıyor. Her sürecin, güvenlikten yargıya, dış politikadan askeri yapıya, ekonomik kararlardan asayiş işlerine, sanat dünyasından belediye hizmetlerine, hatta halk ekmek büfelerinin kaderine karar vermek gibi işlere varıncaya kadar, tek merkezden yönetilmeye çalışılmasının sonucunda, bürokrasi yönetilemez hâle gelmiş vaziyette. Liderlik merkezi bu konuda açıklama yapana kadar, güneşin her gün doğduğu konusunda haber yapma gücünü bile kaybetmiş bir basın olgusuyla karşı karşıyayız. Bu memlekette bir bakan istifa etti ama basın, bu bakanın istifa edip etmediğini, tam bir gün boyunca, Cumhurbaşkanlığı merkezi açıklama yapana kadar haber yapamadı. Şimdi, AKP'li bir vekilin ve cumhurbaşkanı danışmanının adının karıştığı bir rüşvet ağı ortaya çıkınca, bu ağla ilgili haberlere yayın yasağı getirildi.

Bu, bürokrasinin her kademesinde benzer bir kilitlenmeyi yaratıyor. Anlık kararlar genel stratejinin yerine, bir partinin seçim propagandasının ihtiyaçları da devletin genel işleyişinin yerine geçirilebiliyor.

İşte bu alan, bürokrasideki bu paralize olma durumu iki tür yasadışılığın "olağan rüşvet mekanizmalarından" bağımsız olarak devreye girmesine neden oluyor.

Birincisi şu; liderliğe yakın olduğu iddiasıyla, hatta bilgisi dahilinde olduğu iddiasıyla bürokratik kademelerde iş yaptırılıyor. Diğeri ise, bütün bu işleyiş bağımsız bir denetim yapısını ortadan kaldırdığı ve siyasetin odağındaki bir ya da birkaç figür karar verene kadar cezalandırmanın dışında kaldığı için, mahalle çapındaki

minik mafyatik yapılardan daha geniş, eski dönemlerin mafya örgütlenmelerine kadar yapılanmalar sahada cirit atmaya başlıyor.

Son olarak, içinden 28 Şubat darbesinin fişkırdığı 1990'lı yılların vesayetçi karanlık döneminin Susurluk'ta karakterize olan tüm figürleri bir yerli-millî sürecin destekçisi, hemen hemen kopmaz parçası durumundalar.

Bu, dönemin özgün mafya-siyaset-rüşvet ilişkilerinin hangi zeminde geliştiğini gösteriyor.

Öfke korkuyu sollarken

Yayın yasakları, iktidar kanadının gürültülü çıkışları, toplumu kutuplaştıran siyasi adımlar artık Erdoğan-Bahçeli iktidarı açısından kullanışlı olmaktan çıkıyor. Peker'in ifşalarının ardından birçok parti suç duyurusunda bulundu.

Bunun nedeni, bu toplum zaten öfkelerini burnundan solurken, korkunç bir rüşvet-yolsuzluk ve mafya ağının en ufak bir utanma, sıkılma, çekinme hissedilmeden ortalıkta cirit atmasıdır.

İnsanlar aç!

Yoksul.

Barınmıyor.

Ev kirasını ödeyemediği, kredi kartı borçlarını ödeyemediği için bunalmış milyonlarca insan var.

Bir tarafta ise bir kalemde 4 milyon dolar rüşvet alan, her seferinde en az 500 bin doları yolsuzluk yaparak ama siyasal pozisyonunu kullanarak cebe indiren, 180 milyon dolarlık bir serveti sadece rüşvetle biriktiren ya da dört beş ayrı yerden aşırı yüksek maaşlar alan insanlar var.

Peker'in açıklamaları başka açıklamaları da gündeme getirdi. Siemens'in Almanya'daki merkezi, TCDD YHT ihalesinde dağıtılan 12 milyon avroluk rüşvet için soruşturma açıp rapor yazdı: "%30 Türk

devlet görevlilerine, %20 Kolin'e, %20 TCDD yetkililerine, % 20 araçlara, %10 Siemens Türkiye'nin yöneticilerine."

Bunlar öfkeyi katmerlendiriyor.

Fakat kesin olan, bu rüşvet ağının, mafya - yolsuzluk - bürokrasi bağlantısının dağıtılmasını istiyorsak, bir tripodada bir kameraya bir de bir organize suç örgütü liderine değil, işçi sınıfının ve ezilenlerin mücadelesine güvenmek zorunda olduğumuzdur.

Daha önce de vurguladığımız gibi, bu iktidarın bir seçim kazanma şansı hemen hemen hiç kalmadı. Şimdiden herkes sonrasının hesaplarını yapıyor.

Burada devreye iki hata giriyor. Muhalefet bileşenlerinin, gerçekçi, toplumsal öfkeyi birleştiren ve işçi sınıfının harekete geçme yeteneğini artıran adımları atmadan, bir seçim galibiyetinin doğrudan kendi hanesine yazılacağını sanması ve bunu kesin olarak görmesi. Fakat iktidarın taban kaybetmesi, bu kitlelerin demokratik, sol, sosyalist çevrelerin etrafında birleşmesi anlamına gelmiyor.

İkinci hata ise 24 Nisan 1915 tartışmalarının gösterdiği gibi, muhalefetin ezici çoğunluğunun zaman zaman iktidardan daha yerli, daha millî olduğunun görülmemesi.

Önümüzdeki kritik 10 ay, sol muhalefetin bu iki hatayı aşıp aşamayacağı ve örgütlü işçi sınıfının tüm ezilenleri peşinden sürükleyerek siyasal gelişmelere damgasını basıp basamayacağı belirleyecek.

Yazda Enternasyonal Sosyalizm'in 8. sayısında yayınlanan ve Peker'in ifşalarının gündemi ilk belirlediği dönemde kaleme alınan "Mafya işleri ve kendi kuyruğunu yiyen iktidar" başlıklı makaleden faydalanmıştır.

İKTİDARIN SURİYE HEVESİ VE DUVARLAR

Suriye'de savaş devam ediyor

Geçtiğimiz haftalarda Suriye'nin kuzeyinde önemli şeyler oldu.

Türkiye'nin kontrolündeki kuzeybatıda muhalifler Ankara yönetimini protesto etti. Halep, Azez ve İdlib'in merkezinde yapılan eylemlere farklı İslamcı muhalif gruplar katıldı. Hepsinin ortak noktası Ankara ile ilişkilerinin olması. Keza Türkiye'nin Suriye'deki askeri varlığının dayanak noktalarından biri yerli muhalifler arasındaki etkisiydi. Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu'nun Esad yönetimiyle barışma adımlarına dair sözleri bu protestolara neden oldu. Her ne kadar AKP'li yöneticiler "sizi satmadık" diyerek gerginliği düşürse de İslamcı muhalifler ile Ankara'nın ilişkilerinin ne denli kırılğan olduğu ortaya çıktı.

Kuzeydoğuda ise Türkiye ordusu, bulunduğu mevzilerden Rojava Kürt bölgesinin çeşitli noktalarını vurdu. Kobane şehri vurulan yerlerden biriyken, Haseke'de Suriye ordusuna bağlı bir mevzinin de vurulduğu iddia edildi. Suriye'nin kuzeydoğusu tamamen Rus ordusunun kontrolünde. Ankara'nın bu atakları ve Rojava'ya yeni bir müdahale isteği karşısında bölgede ve tüm ülkede hakim güç olan Rusya'nın dışişleri bakanı Sergey Lavrov, Türkiye'nin olası bir Suriye operasyonunun "kabul edilemez" olduğunu bizzat Çavuşoğlu'nu arayarak bildirdi.

Eş zamanlı bir çıkış da Suriye'de söz sahibi olan ikinci emperyalist devlet ABD'den geldi. ABD Dışişleri Bakanlığı, Ankara'nın Esad rejimiyle barışma politikasına kökten karşı çıktı. Ve ABD ordusu, Suriye'de İran'a bağlı askeri mevzileri

bombaladı.

Erdoğan yönetiminin, ABD ile arasının hiç de iyi olmadığı biliniyor. Fakat Putin ile dondurma yiyecek kadar "dostane ilişkiler", Rojava Kürt bölgesine girmek isteyen AKP-MHP iktidarının Moskova'dan gereken desteği almasına yetmiyor. Dünyanın en büyük askeri harcamasını yapan iki emperyalist devlet de AKP iktidarının son ataklarını desteklemiyor.

Rojava'ya operasyondaki ısrar neden?

AKP iktidarının ürettiği iki gerekçe var:

1- 1,5 milyon Suriyeli göçmeni 2023 seçimlerine kadar "göndermek."

2- Suriye'nin kuzeyindeki Kürt güçlerini bütünüyle yok etmek.

İrkçı muhalefet odaklarının dayattığı gibi kaydı bulunmayan göçmenleri -seçimlere kadar- İdlib'e sınır dışı etme girişimi büyük trajediler yaratacağı kadar Ankara'nın kontrolündeki Suriye topraklarını kuşatan Esad rejimi için de bir sorun. Çünkü Ankara 2013'ten bugüne Esad rejiminin devrilmesi için bu savaşa taraf oldu. Yerli ortaklarıyla birlikte, askeri olarak kontrol altına aldıkları bölgelerde kendi düzenini kurdu. Esad rejimi ise kendisine karşı çıkan tüm muhalifleri yok edip I. Dünya Savaşı sonrası çizilen sınırlarda tam hakimiyet istiyor ve buna ulaşabilecek güçte.

AKP-MHP-devlet güçlerinin oluşturduğu koalisyonun asıl hedefi, Suriye Kürtlerinin siyasi varlığını bitirmek. Bir zamanlar PYD lideri Ankara'da ağırlandı. Sonra

topyekun düşman listesinin başına alındılar. İktidar bloku, Türkiye sınırları içindeki Kürtlerin siyasi çözüm talepleri ve batıda buna desteğin büyümesi sonucu çözüm sürecini sona erdirip, Suriye savaşında asıl düşmanın Suriyeli Kürtler olduğu teziyle hareket etti. Fakat YPG/PYD'yi sadece ABD desteklemiyor. Rusya da meşru bir güç olarak kabul ediyor ve varlığını tanıyor hatta koruyor. Esad rejimi ise zaman zaman Rojava yönetimiyle görüştü; onları yok etmek istese de savaş sırasında Suriye Kürtlerinin kilit rolü buna girişmekten vaz geçirdi.

İktidarın Suriye hedefi, arkasında Erdoğan'ın bulunduğu Davutoğullu dönemde, Suriye savaşında bir taraf olup ülkedeki rejimi değiştirmek için harekete geçmeseydi. Yanlarında ABD liderliğindeki Batı emperyalizmi ve Ortadoğu'daki ortakları vardı. Bugün ise Suriye'deki ayaklanma ezilmiş, ülkenin büyük bölümünde müesses nizam kurulmuş durumda.

Suriye devriminin hikayesi her açıdan trajik. Devrime katılan bir Arap aktivistin dediği gibi, "Emperyalistler devrimlerin sırtına biner." Kendi çıkar/pazar kavgalarını sürdürürler. Sadece onlar değil bölgesel güç denilen İran, Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye de bu emperyal maceraya dahil oldu.

Esad rejiminin vahşetinden ve savaştan kaçıp Türkiye'ye gelen sığınmacılara sınırları açmak son derece doğrudu. Suriye'de askeri maceralar yürütmek ise o kadar yanlış. Üstelik bu yanlışların devasa ekonomik maliyetini hepimiz vergilerle ödüyoruz.

BARIŞTAN YANA
Yıldız Önen

GÖÇMENLERİ GERİ GÖNDERMEYE İZİN VERMEYECEĞİZ

Cumhurbaşkanı Erdoğan Mayıs ayında yaptığı bir açıklamada Türkiye'deki Suriyelilerin 1 milyonun ülkelerine "gönüllü dönüşüyle" ilgili çalışmalar yaptıklarını açıklamıştı. Gönüllü dönüşü çok bilerek tırnak içine aldım. Zorla geri göndermenin yeni ismi bu oldu.

Erdoğan briket evlerden söz etmişti ve bu evlerin sayısının 100 bine çıkarılacağını vurgulamıştı.

Erdoğan'a derhal yanıt veren CHP lideri Kılıçdaroğlu ise "Bırak hikayeleri, hala sınırdan akın akın kaçaklar geliyor" dedikten sonra iktidarın sınır güvenliğini sağlayamadığını söyleyerek şöyle meydan okudu: "Zaten biz gerisini iki yılda göndereceğiz, senin yalandan projelerine hepimizin karnı tok."

Yerel seçimlerden beri siyasi partilerin büyük çoğunluğu Suriyelileri geri göndermek için yarışa girmiş gibiler.

Erdoğan 2021 yılının Eylül ayında da "CHP, '1,5 milyon Afgan göçmen geldi' diyor. CHP yane yalan söylüyor. 300 bin Afgan göçmen geldi. Bunların 150 bini de kayıtlı. Hepsini geri göndereceğiz. Sınırlarımızdaki duvar örme işlemi bitmek üzere. Bizim göçmen politikamız net. Türkiye daha fazla göçmen kabul edemez. Son olarak 91 bin Afgan göçmen gönderdik." demişti.

Devlet Bahçeli bayramda Suriye'ye gidebilenlerin geri alınmasını talep ederken bu yılın Mayıs ayında şöyle dedi: "Elbette Türkiye yolgeçen hanı, göçmen ve sığınmacı kampı değildir. Elbette Anadolu coğrafyasına mühür vuran aziz millet varlığının demografik özellikleri, sosyal dokusu, kültürel müktesebatı korunmalıdır... Nihayetinde Suriyeli sığınmacılar bugün misafirimizse, yarın komşumuz olacaklardır."

İYİP'liler ise Suriye ile ilişkiler iyileştirilir iyileştirilmez Suriyelilerin geri gönderileceğini iddia ediyor.

Saadet Partisi Genel Başkanı Temel Karamollaoğlu Türkiye'nin Suriye ile ilişkilerin barışçıl bir temelde yeniden kurulmasını esas olarak Suriyelilerin geri gönderilmesi perspektifiyle ele alıyor: "Mülteci meselesinin çözümü mültecilere kötü davranmak, insanlık dışı uygulamalarda bulunmak değildir. Esad'la bu meselenin çözülmesi şart."

Deva Partisi ise en ilginç tutumu alanlardan. 2020'de göçmenlerle ilgili hazırladığı bir raporda göçmenlerin ekonomik ve sosyal hayata sistematik olarak kazandırılmasından söz ederken 2022 yılında hazırladığı son raporda geri dönüş politikalarını savunuyor ve sınır dışı etmekten söz ediyor.

Seçimler yaklaştıkça, ana akım gibi görünen siyasilerde ve iktidar cenahında Özdağlaşma Sendromu adını vereceğimiz bir hastalık baş gösterdi. Bu hastalık şöyle seyrediyor. Göçmen konusunda en aşırı sağcı, en ırkçı politikaları Özdağ ileri sürüyor. Geri kalan tüm siyasi yelpaze bu sağ politikaya göre diziliyor. Akşener, Saadet, Deva, CHP derken iktidar ortaklarına kadar tüm siyasi figürler göçmenleri göndermek için rekabete giriyor. Herkes, en sağdakine yaranmaya çalışıyor. Ama Özdağ da boş durmuyor, eli daima daha da yükseltiyor.

Parlamentar hayallere kapılan ve kendisini ana akım sanan sol da bu alanda dolaşıp duruyor.

Geri gönderme merkezlerinde, işyerlerinde, evlerinde, toplu taşımalarda, yollarda her an şiddet ve ölüm tehlikesi altındaki göçmenlerin ihtiyacı bir göçmen krizinden söz etmek ve bu insanların kendilerini tehlike altında neden olan geri gönderme politikasını savunmak değil. Yapılması gereken, topluma bir göçmen sorunuyla değil bir ırkçılık sorunuyla yüz yüze olduğumuzun anlatılmasıdır.

Biz yıllardır "Evimiz dünya" diyenleriz. Dünyanın bu parçasından gönderilmesi gereken birileri varsa işçilerin alın terine el koyanlardan dolandırıcı, katil ve tecavüzcülere kadar burraların bir kısmıdır. Göçmenler konusunda suyu bulandıran herkes hem iktidarın hem de Özdağ'ın ekmeğine yağ sürmektedir.

İNGİLTERE ARTIK YETER DEDİ: İŞÇİLER MÜCADELEYİ BÜYÜTÜYOR

İngiltere’de bir aydan uzun zamandır sürmekte olan grevlerle büyüyen sınıf mücadelesi dalgası daha da genişlemeye devam ediyor.

Demiryolları ve iletişim işçilerinin on binlerle başladığı grevlere katılan işçi sayısı, posta çalışanlarının da ülke genelinde iş bırakmasıyla yüz binleri geçti.

Enflasyonun iki haneli rakamlara ulaştığı ülkede hayat pahalılığı karşısında eriyen işçi ücretlerinin iyileştirilmesi talebiyle başlayan grevlere Üniversite ve Kolej Çalışanları Sendikası UCU, İletişim İşçileri Sendikası CWU ve Ulusal Demiryolu, Denizcilik ve Ulaştırma İşçileri Sendikası RMT’nin yanı sıra 48 sendikayı temsil eden Sendikalar Kongresi (TUC) de destek veriyor.

RMT’ye (Demiryolu, Denizcilik ve Taşımacılık Sendikası) bağlı 40 bin demiryolu işçisinin öncülük ettiği büyük grevde işçiler bu mücadeleyi tüm işçi sınıfı adına verdikleri mesajını iletiyorlardı ki o mesaj yerine ulaşmış görünüyordu.

Geçtiğimiz günlerde Londra’da, sendika liderleri ve aktivistlerin öncülük ettiği yeni bir hareket başlatıldı.

Reel ücret artışı, yükselen enerji fiyatlarına bir yanıt olarak kamulaştırma, gıda bankalarına duyulan ihtiyacın sona erdirilmesi, hızla yükselen kiralara karşı önlem alınması ve zenginlerin vergilendirilmesi taleplerinin dile getirildiği “Artık yeter” (Enough is Enough) kampanyası

sokaktaki mücadeleyi büyütmek amacıyla tüm emekçilere yeni bir çağrıda bulundu.

Londra’da 1500’den fazla kişinin katılımıyla gerçekleştirilen kampanya tanıtımına gösterilen yoğun ilgi, grevlerin ta-

zelediği umudun bu mücadeleyi giderek büyütebileceğini gösteriyordu.

“Artık Yeter” kampanyasının öncelikli hedefi, İngiltere genelinde daha fazla şube açarak kitlesel eylemler ve mitingler örgütlemek. Ülkenin her yerinde toplu eylemler gerçekleştirmek istediklerini ileten kampanya sözcüleri Sosyalist İşçi’ye yaptıkları açıklamada, “Bu, birlik içinde olmamız gereken bir sınıf mücadelesidir,” diyordu.

“Öfkeyi eyleme dönüştürme zamanı” sloganları eşliğinde gerçekleştirilen toplantıda, bu mücadelenin yalnızca işçi ücretleri ve çalışma koşullarını değil, aynı zamanda tüm toplumun haklarını savunma mücadelesi olduğu vurgulandı, taleplerin sokakta dile getirileceği müjdelendi. Kampanya sözcüleri, yükselen enerji fiyatlarına ve iklim krizinin çözümüne yönelik adımların hala atılmamış olmasına duyulan öfkeyi de sokağa taşıyacaklarını iletirken, enerji şirketlerine karşı eylemler örgütleneceği de belirtildi.

Greve giden tüm işçilere destek veren “Artık Yeter”, bu mücadelede sonuna kadar gitmeye, bu gidişatı değiştirmeye kararlı.

SAVAŞIN ALTINCI AYINDA

TUNA EMREN

Ukrayna halkına yaşatılan dehşet verici eziyet altıncı ayını doldurdu.

Bir yanda NATO ve Batı güçleri, diğer tarafta Rusya ve müttefikleri arasında sürmekte olan emperyalist rekabetin yağmacı ve yayılmacı politikaları Rusya’nın Ukrayna’yı işgaliyle yeni bir boyuta taşınmış, geri dönüş yollarını tıkayacak stratejilere başvurulmuştu.

Savaşın ilk haftalarında Ukrayna’nın Putin’i şaşırtan bir direnişle yanıt vermiş olması Rusya birliklerini kısmen zayıf düşürmüş olsa da hemen ardından hastanelerin ve nükleer santrallerin vurulmasına, çocukların enkaz altında kaldığına şahit olduğumuz, büyük acıların ve büyük kayıpların yaşandığı aylarca sürecek bir evreye girildi.

NATO ve Batı güçleri tarafından silah sevkiyatıyla beslenen Ukrayna, bir sonraki evreyi, roketlerinin sayısını artırmaya girişerek başlattı ve böylece savaş yeniden alevlendi.

ABD’nin NATO ittifakını doğuya genişletmeye çalışmasıyla, emperyalistler arası yıkıcı rekabetin dünyayı iyiden iyiye tehdit ettiği o günlerde patlak veren Ukrayna’nın işgaline, (Ukrayna ve Rusya’daki savaş karşıtları başta olmak üzere) tüm dünyadan yükseltelen savaş karşıtı

sesler, hem Ukrayna’nın işgaline karşı çıkıyor hem de bu savaşın dünyada yeni bir silahlanma dalgası başlatıp başka savaşlara da yol açacak bir vekalet savaşı olacağı gerçeğini vurguluyordu.

Savaşın altıncı ayında gelinen nokta, bunun apaçık bir göstergesidir.

Emperyalistler, savaşı büyütmeye çalışıyor

Vitesin bir kez daha yükseltilmeye çalışıldığı bugünlerde Batı emperyalistleri şimdi de Ukrayna’nın Kırım’ı Rusya’dan geri almasını talep etmeye başladı.

Rusya’nın 2014 yılında ilhak ettiği Kırım’ı yeniden ele geçirme planları, Batı tarafından bu savaşı büyütecek yeni hamle olarak pazarlanıyor ve Rusya da bu planlar karşısında sesiz kalmayacağını gösteren açıklamalar yapıyor.

ABD, Ukrayna’nın Batı’dan gelen silahları Kırım’ı vurmak için kullanabileceğini açıkça duyurdu. İngiltere ise Kırım’a yapılacak saldırılara destek verdiklerini gösterecek şekilde, savaş makinelerine yönelik milyonlarca sterline varan maddi desteğini artırırken Ukrayna’nın askeri eğitim ve teçhizat ihtiyacını güçlendirmeye devam edeceklerini açığa seren bazı açıklamalar yaptı. Aynı günlerde NATO genel sekreteri Jens Stoltenberg, “İhtiyaç duyulduğunda” bölgedeki gerilimi daha da artırmayı hedefleyen bir örgütlenme olan Kırım Platformu’nun gerçekleştirdiği bir zirveye katıldı.

Ve bu gelişmelerin hemen ardından Kırım’daki Rusya

üslerine saldırılar başlatıldı.

Rusya ise Ukrayna halkına yaşattığı eziyetlere devam ederken bir yandan da Suriye’deki rejim yanlısı faaliyetlerini, bölgede yükselmekte olan tansiyona rağmen daha ileriye taşıyıp, öncesinde Suriye’yi bombalamasına izin verdiği İsrail’e yönelik olarak, artık bu tür girişimlerini kınadığını açıkladı.

Geçtiğimiz günlerde Suriye’deki ABD güçleri, İran destekli oldukları iddiasıyla bazı silahlı gruplara yönelik, iki gün boyunca süren bir bombardıman gerçekleştirdi. Rusya, ABD’nin en önemli müttefiklerinden biri olarak bu saldırılara destek veren İsrail’i, Suriye’yi bombaladığı için değil, Ukrayna’daki savaşta Batı güçlerinin yanında yer aldığı için kınıyor ve bunu saklama gereği de duymuyor.

Ukrayna’da yaşananlar yetmezmiş gibi, göz göre göre Suriye’yi parçalamış ve şimdi de bölgedeki tansiyonu yeniden yükseltmeye adanmış olan aynı emperyalist güçler, Ortadoğu’da sürmekte olan rekabetten de geri durmayacaklarını gösteriyor, bölgedeki istikrarsızlığı korkunç çatışmalara yol açacak şekilde zorlayarak hepimizi tehdit etmeye devam ediyorlar.

Emperyalistlerin, halkları hiçe sayarak, ellerinden geldiği müddetçe sürdürmeye çalıştıkları bu savaşlar ve çatışmalara karşı sesimizin daha güçlü çıkması gerekiyor. Savaş karşıtı mücadeleyi, dünyanın her yerinde büyütmeliyiz.

ÇİN'İN DERDİ KÜRESEL KAPİTALİZMİN LİDERİNİN KİM OLACAĞI

Yazar ve Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Platformu kurucularından F. Levent Şen-sever'le Tayvan krizini konuştuk. Şen-sever'in Çin üzerine bir makalesinden genişlettiği kitabı online olarak yeni yayınlandı.

Ukrayna savaşı, önce tüm Avrupa'da ardından tüm dünyada askeri gerilimi körüklemişken, özellikle son bir aydır Tayvan etrafında başlayan askeri gerilimin arkasında sizce neler yatıyor?

F. L. Ş: 1992 yılında o dönem Tayvan'da iktidarda olan Kuomintang ile Çin Halk Cumhuriyeti (ÇHC) arasında, iki ülke topraklarının bütünlüğüne ilişkin "Tek bir Çin" ilkesi konusunda konsensüs sağlandı. Ancak söz konusu "tek Çin'i" kimin temsil edeceği konusunda bir fikir birliğine varılamadı. ABD, bu 'Tek bir Çin' politikası konusunda uzun bir dönem boyunca "stratejik bir belirsizlik" politikasını tercih etti, ancak bu durum, Biden'ın iktidara gelişinin ardından oluşturulan yeni dış politika stratejisi çerçevesinde değişti. Biden, bu yılın mayıs ayında Çin'in olası bir saldırısı durumunda Tayvan'ı savunacaklarını açıkladı. Bu, ABD'nin Çin politikası açısından ciddi bir değişikliğe tekabül ediyor.

ABD, Çin'in bahsi geçen konsensüse dayandırdığı, Tayvan Boğazı'nın kendi karasuları içinde yer aldığı dair hak iddiasını kabul etmeyerek, boğazın uluslararası sular olduğunu ileri sürüyor. Çin'in son dönemdeki Tayvan konusunda agresif tutumu bu 'statükonun' bozulmasından ve ABD tarafından artık eskisi gibi dikkate alınmıyor olmasından kaynaklanıyor.

ABD'nin bu konuda geri adım atmayacağı net bir şekilde görülüyor. Bu durumda, önümüzdeki dönem Tayvan konusunda çok daha büyük gerilimlerin yaşanması sürpriz olmayacak.

Tayvan Çin açısından neden önemli?

Tayvan'ın Çin açısından önemini temel olarak iki başlık altında toplayabiliriz: Birincisi, jeopolitik ve ikincisi ise ekonomik neden.

Jeopolitik açıdan bakıldığında, Tayvan'ın olası bir ilhakı, Çin'in Tayvan Boğazını da içine alan Güney Çin Denizi'nin önemli bir kısmında denetimi ele geçirmesi anlamına gelecek. Güney Çin Denizi, dünya toplam deniz trafiğinin üçte birinin gerçekleştiği bir deniz ve bu denizden yılda 3 trilyon dolardan fazla değerde ticari mal trafiği seyrediyor. Dolayısıyla bu denizin kontrolü sadece Çin'i değil, aynı zamanda bölgedeki Japonya, Vietnam, Filipinler, Endonezya ve Hindistan gibi ülkelerle birlikte, bölgeyle yoğun ticari ilişkisi olan

ABD ve Avrupa Birliği ülkelerini de yakından ilgilendiriyor. Çin'in bu denizde denetimi ele geçirmesi, kendisi açısından uluslararası düzeyde stratejik bir kazanım olacak.

Ekonomik nedene gelirsek, Tayvan'ın ilhak edilmesi durumunda, Çin ekonomisine önemli bir katma değer kazandırması söz konusu. "Asya'nın Silikon Vadisi" olarak adlandırılan Tayvan'ın yarı iletken yongalar (çipler) konusunda dünyadaki konumu, bazı analistler tarafından Suudi Arabistan'ın dünya petrol piyasalarındaki konumuna benzetiliyor. Dünya çip üretiminin yüzde 63'ü Tayvanlı şirketlerin denetiminde. Telefonlardan bilgisayarlara, otomobillerden uçaklara, uydulardan füzelere kadar geniş bir alanda kilit bir bileşen olan çipler, günümüz dünyasında son derece önemli stratejik bir değere sahip.

Çin'in sosyo-ekonomik yapısını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Günümüzde Çin, uluslararası neoliberal düzene bütünüyle entegre olmuş durumda ve dolayısıyla ülkenin çıkarları, küresel kapitalist düzenin çıkarlarıyla doğrudan örtüşüyor. Bu bağlamda, Çin'in ABD ile olan küresel hegemonya çekişmesi, uluslararası düzeni değiştirmekten ziyade, bu düzenin liderliğinin kimin elinde olacağıyla ilgili.

ÇKP etrafında örgütlenmiş egemen numdaki asalak bürokratik sınıf, sermaye birikim süreçlerini, siyasi yapıyı, orduyu

ve toplumsal ilişkileri bütünüyle ve mutlak bir şekilde kontrolü altında tutuyor. Bir yandan işçi sınıfının örgütlenmesi ve mücadelesi partinin sıkı denetimindeki göstermelik sendikalarla kontrol altında tutulurken, Tibet, Tiananmen Meydanı ve Hong Kong direnişleri sırasında gördüğümüz gibi, en ufak toplumsal bir başkaldırı aşırı bir şiddetle bastırılıyor. İşçiler, günde 12 saate ve haftada 6 güne varan sürelerle çalışmaya zorlanırken, Uygurlar ve diğer Müslüman azınlıkların mensupları köle emeğiyle zorla çalıştırılıyor. İç göçlerle kırsal kesimlerden ülkenin sanayileşmiş kentlerine göç eden 280 milyondan fazla emekçi, ülkede kendilerine yönelik uygulanan kast sistemi ve apartheid karışımı bir uygulama nedeniyle, ikinci sınıf vatandaşlar olarak birçok haktan yoksun çalışmaya zorlanıyor.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinin Tayvan'a uyarlanabileceğini düşünüyor musunuz?

Ben kendi adıma, Lenin ve Troçki'nin geliştirdiği ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinin Tayvan açısından geçerli olduğunu düşünüyorum.

Konuya ilişkin birkaç noktanın altını çizmek gerekiyor. Birincisi, kapitalistlerin ulusal sorunları çözecek kapasiteye ve iradeye sahip olmadığı, bundan önceki sayısız benzeri örneklerde görüldü. Batılı emperyalist sömürgeci ülkelerin Afrika ve Ortadoğu'da etnik kimlikleri ve kültürel değerleri gözetmeksizin cetvelle çizdikleri

sınırların, daha sonra nasıl gerilimler ve çatışmalara yol açtığını hep birlikte gözlemledik. Bir başka deyişle, emperyalist süper güçler meselesinin çözümünden çok, sorunun bir parçasını oluşturuyor.

Bir başka önemli nokta da sorunun çözümüne ilişkin nihai kararı verecek olanın Tayvan halkının doğrudan kendisi olması gerektiği. Öte yandan, devrimci sosyalistlerin özellikle kapitalist bir devletin, bir başka kapitalist ülke ile birleşmesi veya ayrışması meselesine yönelik yaklaşımında, işçi sınıfının elde edeceği kazanımlar veya kayıpları dikkate alması gerekiyor.

Bütün bunlar göz önünde tutulduğunda, her ne kadar Tayvan'daki egemen sınıf, özellikle işçi hakları ve demokrasi konusunda oldukça kabarık bir sabıkaya sahip olsa da küresel kapitalizmle bütünleşmiş ve bu sistemin devamından doğrudan çıkarı olan Çin'deki sistem değişmediği ve bu ülkede işçi sınıfının örgütlenmesi ve mücadelesi üzerindeki baskılar ortadan kalkmadığı sürece, Tayvan'ın Çin'e katılımı, Tayvanlı işçilerin büyük hak kayıplarına yol açacağı ortada.

Bu bağlamda, Tayvan'ın bir ulus-devlet olarak kaderini, bu ülkenin işçi sınıfı ve marjinalleştirilmiş azınlıkların kendi kaderlerini tayin hakkından ayırmak mümkün görünmüyor.

Tayvan Boğazı'nda dolaşan savaş gemileri

GÜLŞEN'E ÖZGÜRLÜK

Gülşen şimdi ev hapsinde

ÖZAN TEKİN

Pop sanatçısı Gülşen çok uzun süredir bir linç kampanyasının hedefindeydi. Yeni Akit ve iktidara yakın çevreler onu "açık saçık giyindiği" gerekçesiyle "ahlaksızlıkla" suçluyorlardı. Bu koroya Milli Gazete gibi sözde muhalif "6'lı masa" bileşenleri de dahil oluyordu. Toplumun değerleriyle uyuşmadığı, sapkın olduğu, gençleri yozlaştırmaya ittiği gibi sağ muhafazakâr argümanlarla karalama kampanyası sürdürülüyordu.

Gülşen yalnızca iktidarın kafasındaki kadının profiline uymayan kıyafetler giydiği için değil, aynı zamanda sahneden açıkça LGBTİ+ bireyleri savunduğu için de hedefteydi. 8 Mart'ta alanlara çıkan kadınlar, ahlakçı koronun hedefinde olan LGBTİ+lar, Gülşen'in şarkılarını isyanlarının sözü hâline getirmişlerdi. Bütün bunlar, cinsiyetçi ve homofobik iktidarın canını sıkmak için yeterliydi.

Sonunda, onun üstüne gidecek hamleyi yapacak bahane bulundu. Gülşen'in aylar önce, alakasız bir dönemde, sahnede bir arkadaşıyla şakaşığı görüntüler bir anda birileri tarafından bulunup servis edildi. Sanatçı hakkında "İmam hatipte okumuş daha önce kendisi, sapıklığı oradan geliyor" sözleri nedeniyle Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) 216. maddesi kapsamında resen soruşturma başlatıldı, ifadesi alındıktan sonra "halkı kin ve düşmanlığa tahrik veya aşağılama" suçlamasıyla tutuklandı. Birkaç gün sonra ise "ev hapsine" alındı. Hiçbir yere kaçma şüphesi olmayan bir sanatçı, üstelik yargılandığı suçtan ceza

alsa bile hapis yatmayacak olan biri, iktidarın topluma göz dağı verme hırsının sonucu olarak böyle bir muameleye tabi tutuluyor.

İfade özgürlüğü

Gülşen'in tutuklanması ve daha sonra ev hapsine alınması açık bir hukuksuzluk, iktidarın yaşam tarzı anlayışına uymayan "aykırı" kişilere bir gözdağı, aşırı sağın hassasiyetlerinin topluma hukuk yoluyla zorla dayatılma girişimidir. Bir sanatçı sahneye istediği gibi çıkabilir, istediği gibi dans edip şarkı söyleyebilir. Toplumun gözü önünde olan birinin LGBTİ+ları savunması ise ancak gurur duyulacak bir eylem olabilir.

Burada Gülşen'in sözü geçen video kaydında söylediği sözlerin detaylı bir analizine gerek bulunmuyor. Cumhurbaşkanı'nın Gezi Parkı protestolarına katılan milyonlarca kadına "sürtük" dediği, bir imamın "oruç tutmayanların ve namaz kılmayanların sopalınması" çağrısını yapabildiği, iktidarın çeşitli sözcülerinin AKP karşıtı olan her kesimi, bu toplumdan dışlananları sık sık benzer ifadelerle hedefe koyduğu bir ortamda, ifade özgürlüğü konusunda öncelik hiç kimsenin sözlerinin "tutuklama" tehdidi altında olmamasıdır. AKP-MHP iktidarı tarafından sınırları çizilen sert siyasi ve toplumsal iklimde "nefret suçu" işleyenler ve toplumu kutuplaştıranlar bellidir. Ancak bu tehdit ortadan kalktıktan sonra imam hatip liseleriyle veya Gülşen'in kelimelerinin muhtevasıyla ilgili bir tartışma yapılabilir. Şu an demokrasiyi ve özgürlüğü savunanların tek görevi, iktidar çevreleri tarafından keyfi olarak tutuklanan bir sa-

natçının rahat bırakılması olmalıdır.

Arka arkaya saldırılar

Üstelik Gülşen'in başına gelenler tekil bir durum değil. Türkiye'de aylardır çeşitli konserler, gençliğin yoğun olarak katıldığı müzik festivalleri arka arkaya iptal ediliyor. Gerekçeler yine toplumun belirli bir kesiminin inanç ve ahlak değerlerinin toplumun tümüne dayatılmasıyla ilgili. Festivallerde alkol tüketimi, aşırı sağcıların "sapıklık" olarak kodladığı danslar, gençlerin "kızıl erkekli" olarak eğlenmesi... Birtakım aşırı sağcı odaklar, iptal edilen festivallerin listesini kendi gurur tabloları olarak sosyal medyada duyurmaktan bile çekinmiyor. Bütün bunlar yaşanırken iktidar medyası ise AKP'nin kimsenin hayat tarzına karışmadığını iddia etmeye devam ediyor.

Hatırlayacağımız gibi, Tayyip Erdoğan birkaç ay önce benzer bir saldırıyla Sezen Aksu'yu hedef almıştı. Cumhurbaşkanı, yıllar öncesine ait bir şarkısının sözleri nedeniyle "Adem efendimize, Havva validemize kimsenin dili uzanamaz. O uzanan dilleri yer geldiğinde koparmak bizim görevimiz" demişti. Ancak kamuoyunun muazzam tepkisi ve Sezen Aksu'nun direnişi karşısında geri adım atmak zorunda kalmış ve "Benim oradaki hitabımın muhatabı Sezen Aksu değildir" demişti.

Gülşen'in hukuksuzca susturulmaya çalışılması da benzer tepkilere yol açtı. Hükümet tabanından pek çok kişi de sanatçıya yapılanların haksızlık olduğunu dillendiriyor. Bunun yanı sıra, AKP-MHP iktidarı bütün anketlere göre seçimleri kaybetmeye

doğru giden bir azınlık koalisyonu. Bu tür hamleleri yaparken bunu gizlemeye, çoğunluğun iradesiymiş gibi davranmaya çalışıyorlar. Ayrıca, giderek küçülen tabanlarını konsolide edebilmek için, o tabanın en sağcı kesimini konsolide ederek buradan bir seferberlik yaratmaya çalışıyorlar. Ekonomik ve politik gerekçelerle dağılmakta olan dindar-muhafazakâr seçmenleri toplumu kültürel değerler etrafında kutuplaştırarak kendi taraflarında tutmaya devam etmeye çalışıyorlar.

Dayanışma

İktidarın bu tür hamlelerine kaybettirecek olan asıl şey ise, farklı ekonomik ve sosyal mücadelelerde ortaya çıkan dinamiklerin birleştiği, öfkelerini tek bir kanaldan sisteme ve onu yönetenlere yöneltebildiği bir hareketi inşa etmek. Bu tarz saldırılara karşı yaygın ve kitlesel eylemler olabilese, hatta bunlar zaman içerisinde giderek başka mücadelelerle birleşip merkezileşebilse, iktidarın bu adımları atarken bin kere düşünmesi gerekecektir.

Bu tam olarak gerçekleşme de, 16 LGBTİ+ örgütünün ortak açıklaması, kadın örgütlerinin Gülşen'i savunmak için eylem yapması önemliydi. Türkiye'de seçimlere gidilen süreçte 6'lı masa ve onun dışarıdan destekçileri bize sürekli "provokasyona gelmemek" için sokağa çıkmamamızı söyleyebilir. Oysa baskılara, yasaklara karşı yapılması gereken seçimleri beklemek değil işyerlerinde, okullarda, mahallelerimizde örgütlenmek ve sokağa çıkmaktır. Özgürlük sokakta kazanılır.

PAKİSTAN'DA YAŞAMI FELCE UĞRATAN İKLİM AFETİNİN GÖSTERDİĞİ

Yine benzersiz bir iklim afeti... Ve yine en yoksul toplumlardan birinde yaşandı.

Pakistan'da 1000'den fazla kişiyi öldüren, 30 milyon kişinin hayatını felce uğratan sel felaketi onulmaz yaralar açtı.

Daha geçtiğimiz ay Bangladeş'teki selin korkunç ölçeğinden bahsediyor, yüzyılın en kötü sel felaketlerinden biri olduğunu yazıyorduk ki sadece birkaç hafta içinde bir tanesi daha geldi.

Nedeni, ilk bakışta muson yağışlarıymış gibi görünebilir. Oysa ne Pakistan ne de Bangladeş daha önce böyle bir muson görmemişti: Musonların kesintisiz yağışla devam etmesi üzerine her iki ülkenin de büyük bölümü sular altında kaldı.

Pakistan'da musonlar sekiz hafta boyunca hız kesmeden sürdü!

Ağustos başından bu yana da Sindh eyaletinde ortalamasının dokuz katı, Pakistan genelindeyse beş katı yağış yaşandı.

'Süper taşkınlar' dönemi

İklim krizi gelecekte yaşayacağımız bir durum değil; şu anda burada.

Dünyanın her yerinde çeşitli şekillerde gösteriyor kendini.

Hatta artık ona 'kriz' demek bile yeterli gelmiyor, çünkü daha şimdiden, yani öngörülen süreden çok daha kısa bir zaman içinde getirdi büyük felaketlerini. En doğru ifadeyle, fiili bir iklim çöküşünü yaşıyoruz.

Kimi iklim raporlarında senelerdir değişilmekte olan bir gerçek var: Bu varoluş

Sular altında kalan Pakistan sokakları

krizi kendini evvela benzeri görülmemiş seller ve süresi giderek uzayacak olan dayanılmaz sıcak hava dalgalarıyla gösterecek. Şimdi yaşanmakta olan tam da budur.

Kimi raporlar da bu yeni iklim afetlerinin, bilhassa da sellerin 'süper taşkınlar' biçiminde yaşanacağını öngörüyordu ki bunu da yaşamaya başladık.

Isınan okyanuslar ve Kuzey Kutbu'ndaki erime, ısınma-erime süreçlerini hızlandırıyor. Bu ikisini tetikleyen başlıca unsur ise Atlantik akımı olarak özetlenebilecek AMOC sistemi. Bu okyanus akıntısı zayıflayıp daha kıvrımlı bir modele dönuştükçe yağış düzeni bozuluyor, Kuzey Kutbu'na fazladan ısı dalgalanmaları yansıyor, kutuplar daha da ısındıkça Kuzey Kutbu ve tropikler arasındaki sı-

caklık farkı azalıyor, bu domino etkisiyle yağış modelleri bir darbe daha alıyor.

İklim çöküşü, yukarıda bahsedilen süreçlerin birbirlerini tetikleyip hızlandırması nedeniyle, Güney Asya musonunun işleyişini bozdu.

Asya-Pasifik halkları bir yandan bu süper taşkınları yaşar ve inanılmaz kayıplar verirken, eşzamanlı olarak bir de sıcak hava dalgalarına katlanmaya çalışıyor.

Asya-Pasifik, dünyanın en savunmasız bölgelerinden biri. İklim afetlerinin biri bitiyor diğeri başlıyor, daha birinden toparlanma şansı bulamadan bir diğere yakalanıyorlar. Bangladeş halkı da bir önceki sel felaketinin şokunu atlama-dan yeni bir süper taşkın yaşadı, yüzlerce kişi öldü, 3 milyon kişi evsiz kaldı.

Bu ölçekteki sellerin yüz yılda bir veya iki defa yaşanması beklenir. Oysa yalnızca 2022 yazında bile birkaç kez yaşandığına tanık olduk.

Pakistan da bu yıkıcı felaketin öncesinde, bahar aylarında, eşi görülmemiş sıcaklara maruz kalmıştı. Şimdiki süper taşkın da 300 bin konut yıkıldı, milyonlarca insan yerinden oldu, nüfusun yedide birine karşılık gelen bir nüfus (33 milyon) etkilendi.

Ülkenin üçte birinin sular altında kalabileceği söyleniyor. Tarım arazilerinin büyük kısmı şimdiden kaybedildi. Daha da beteri, Pakistan iklim değişikliği bakanı Sherry Rehman'ın paylaştığı bilgilere göre, musonların Eylül ayında çok daha fazla yağış getirmesi bekleniyor.

23 EYLÜL'DE SOKAKLARDAYIZ!

Bu yaz dünyanın en yoksul milyonlarca insanı iklim afetleriyle sarsıldı. Bu ülkeler, fosil yakıtların sebep olduğu bu krize en az katkıda bulunanlardı üstelik. Çünkü emisyonları ABD ile ya da bir Avrupa ülkesininkiyle kıyaslanamayacak kadar düşük. Fakat buna rağmen iklim çöküşünün en ön saflarındalar.

Buna daha fazla sessiz kalamayız.

İklim krizi, bir sistem krizidir.

Kapitalizm, tabiatı gereği yıkararak, yakarak büyüyen; krizleri uç uca ekleyerek dünyayı içinden çıkılamayacak duruma kadar zorlayan; iklim krizini durdurmaya ayrılabilir bütçeleri savaş makinelerine yatırmayı daha makul bulan; eşitsizlikleri her geçen gün büyüten, hepimizi açlığa, yoksulluğa, iklim afetlerine iten bir sistem.

Kapitalizm, gücünü fosil yakıtlardan ve savaş makinelerinden alıyor.

İklim çöküşü, bir sınıf mücadelesidir.

Krizin sorumluları servetlerini büyütüp kendilerini aklarken hepimizin geleceği feda ediliyor.

Fosil yakıt endüstrisi son 50 yıl boyunca her gün 3 milyar dolar kâr etti.

İklim çöküşünün engellenebilmesi için atılacak adımları engelleyen, fosil yakıt projelerine destek sunan herkese "yeter artık!" demenin zamanı geldi.

Savaşlara karşı barışı, ırkçılığa karşı dayanışma ve kardeşliği, sömürüye karşı eşitliği, baskılara karşı özgürlüğü savunanlar olarak, iklim ve geleceğimiz için bir araya geliyoruz.

Kitlesel, birleşik bir mücadelenin hemen harekete geçirilmesi gerek.

11. Küresel İklim Grevinin gerçekleştirileceği 23 Eylül'de her nerede yaşıyor olursak olalım "Kar Değil İnsan!" sloganıyla sokakları dolduralım, mücadeleyi büyütelim.

Fosile son! Yaşanabilir bir dünya istiyoruz.

KİTLESEL BİR DEVRİMCİ PARTİ İÇİN

ŞENOL KARAKAŞ

Ezilenlerin küresel düzeyde büyük bir öfke içinde olduğu çok açık. Pandemi koşulları bu öfkeyi daha da derinleştirdi ve kapitalizmin nasıl tam çaplı bir iki yüzlülük olduğunu gösterdi. Ama pandemi dönemi tek tek inanlarda mücadeleden kaçma, ipe kapanma ve başkalarıyla beraber, daha kalabalık güçlerle birlikte olma yönünde bir eğilimi de güçlendirdi. Gerçekten devrimci bir partinin sürekli inşa edilmesi gerektiği fikri dönemin daha acil görülen görevleri nedeniyle ötelenebiliyor. Belki de çeşitli kampanyalar varken, kitlesel yan yana gelişler yaşanırken devrimci bir partiye neden gerek olsun ki düşüncesi yaygınlaşıyor. Marksizm'in küçümsenmesi, başka politik ya da felsefi eğilimlerin yanında daha önemsiz ilan edilmesi de bir başka etken olabilir.

Kaldı ki Türk solunda sekterizm, milliyetçilik ve Kemalizm öylesine güçlü köklere sahip ki gerçek bir devrimci partinin bu türden geleneklerle karıştırılması da mümkün. Öte yandan gerçek devrimci örgütler inşa etmesi gereken sosyalistlerin her fırsatta Stalinist ya da sol Kemalistlerle birlikte partiler kurma çabasına girmesi, sosyal medyanın yaygınlaşmasıyla birlikte partiler üstü "sol kanaat önderleri"nin sayısal turmanı da özel olarak devrimci bir partinin örgütlenmesiyle uğraşmayı gereksiz kılıyor olabilir.

Oysa açık olan şey, kitlesel bir devrimci partinin tam da bugün inşa edilmesi gerekiyor.

Aktivistlerin tartışma birliği

Mücadeleler içinde yan yana gelen aktivistler, aynı örgütlenmelere neden gerek olduğunu sorabilirler. Oysa işçi sınıfının mücadele içinde birleşik hareketinin kalıcı kazanımlar elde eden bir harekete dönüşebilmesi için fikri düzeyde bir birlik gerekir. Tartışmak, birliğe zarar vermez, tersine tartışmadan kurulan birlikler ya eylem anında keskin tartışmalarla bölünürler ya da baştan sağ fikirler üstünlük sağlamış demektir.

Hareketlerin büyüdüğü ve kritik bir viraj alması gerektiği anlarda hareket içindeki tartışmalar da keskinleşir. Yakın zamanda gerçekleşen iki büyük hareketten örnek verilebilir. Birisi gezi direnişi. Gezi direnişi içerisinde diğerleri üzerinde fikri hegemonyasını sağlayabilecek, emek örgütlerini harekete geçirebilecek bir devrimci parti olsaydı, direnişin kaderi daha değişik olabilirdi. Liderliğinde hiçbir milliyetçi öğeyi barındırmayan, bu güçlerin hareketi belirlemesine izin vermeyecek kadar aktif ve büyük bir örgüt, Gezi direnişinin emek örgütlerinin işyeri temelli direnişiyle bütünleşmesi için tartışabilirdi. Uzun süre devam eden mahalle forumlarına daha kalıcı müdahalelerde bulunabilirdi.

İşçi hareketi, ekonomik kriz içinde geliyor

şabilirdi. Uzun süre devam eden mahalle forumlarına daha kalıcı müdahalelerde bulunabilirdi.

15 Temmuz'da ise darbeye karşı sokağa çıkan insanların haklı öfkesini, aynı zamanda AKP'nin teşhiri için de örgütleyebilirdi. Devasa bir halk direnişi, gerici bir kalkışma olarak anlatıldığında, kitlesel bir devrimci parti propagandaya karşı çıkabilir, hareketin liderliğinin sağcılarının elinde alınması için mücadele edebilirdi. Darbenin püskürtülmesinde belirleyici olan siyasal güçler, darbe püskürtüldükten sonra oluşan siyasal ortamı otoriter tek adam rejiminin inşası için bir lütf olarak gören sağcılarının elinde bu olanağı alabilirdi.

Bir başka örnek ise son bir yılda yaşanan sert fakirleşme. Ana akım siyasal alanda tüm siyasi figürler gelişmeleri tayin edici güç olarak seçimleri bekliyor ve bugün yaşanan can yakıcı sorunlara karşı mücadeleyi seçimlere erteliyor. İnanılmaz bir fakirleşme yaşanırken ve bu fakirleşme net bir şekilde rejimin ekonomi yönetimini bilmemesi nedeniyle yaşanırken, bu şiddette bir enflasyona karşı işçilerin birleşik mücadelesini örgütlemek yerine, tersine bu mücadelenin seçimlere kadar ertelenmesinin propagandasını yapmak mümkün oluyorsa bunun temel nedeni her işyerinde onlarca üyesi olan bir kitlesel devrimci partinin aşağıdan yukarı bu tartışmaları yaparak emek örgütlerini harekete geçmeye zorlayamıyor olmasıdır.

Aktivistlerin enternasyonalist birliği

Marksist fikirlerin üzerinde yükselen bir devrimci parti, millet kavramının hayali bir yapı olduğunu tüm temasta olduğu işçilerle tartışabilirdi. Millet yüceltmesi ve milliyetçilik, bu hayali fikri o toplumun sömürüye mahkûm edilmesi için kullanan egemen sınıfın en sevdiği araçlardı. Oysa Türkiye'de bir işçiyle, yoksulla Tür-

kiyeli bir patronu birleştiren hiçbir ortak özellik yoktur.

Aktivistler, milli çıkar diye sürülen her iddianın arkasında egemen sınıfın, en azından patronların bir kesiminin çıkarlarının yattığını ve işçi sınıfının milliyetçilikle bağı kopartmadan kendi egemen sınıfına karşı mücadelesinde başarı kazanmasının mümkün olmadığını savunmak için bugünden tartışmak zorundadır.

Milliyetçilik yoksulların sırtına sürekli vurulan bir kırbaştır. Düşmanın gerçekte nerede olduğunu kavramamızı engeller bu kırbaçın her çarpışı. Üstelik kırbaç kullanan patronlar da sırtımızdadır. Milliyetçilik, esas düşmanın içeride olduğunu görüldüğünü engeller. Türkiye'de bir işçinin pandemi boyunca servetine servet katan patronlarla hiçbir ortak bağı olmadığını ama Suriyeli bir işçiyle, Yunanistan'da emeğini satarak yaşayan bir işçiyle aynı sınıfın üyeleri olduğunu görmesi, egemen sınıfın tüm manevralarını rahatça püskürtmesini sağlayabilir.

Bu yüzden 1923'ü devrim olarak gören, böylece cumhuriyet tarihinin gizli kalması istenen suçlarının görünmez olmasına hizmet edenler, kritik an geldiğinde, milli çıkarları savunmakta hiçbir sakınca görmezler.

Milliyetçiliğin, hayali cemaatler yarattığını bilen aktivistler, bu hayali cemaatlerin içinde ırkçıların özgürce hareket edebildiğini bilerek mücadele edebilirler.

Bu nedenle, milli tarihi günleri yüceltmek yerine Kürt halkıyla batıda işçi sınıfının mücadele birliğinin inşası için her düzeyde çabalarlar.

Soykırımla yüzleşmeyi, ezilenlerin milliyetçi fikirlerden hemen şimdi kurtulması için önemserler.

Bugün, aktivistler arasında parlamen-

toyu, seçimleri küçümsemeyen ama re-

Devrimci parti birleştirir

formları biriktire biriktire sistemi, siyasal alanı, ekonomiyi düzeltmenin imkân dahilinde olmadığını bilenlerin sayısı ne kadar çok olursa kitle mücadelesi içinde illüzyonların yaygınlaşması o ölçüde engellenir. Ne kadar çok sayıda işçi aslolanın sokakta verilen mücadele olduğunu, sosyal bir devrim gerçekleşmeden ve tüm dünyanın ezilenlerinin desteğini arkasına almadan bir hareketin kazanma ihtimali olmadığını bilirse kapitalist sistemin, devletin ve siyasal figürlerin sol görünümü tüm seçeneklerini rahatça yenebilirler.

DSİP, elbette kitlesel bir devrimci parti değil. Ama kitlesel kampanyalarla emek örgütlerinin harekete geçmesine yardımcı olarak devasa kitle eylemleri örgütlemekte belirleyici bir partidir. ABD'nin Irak işgaline karşı eylemlerden iklim krizine karşı kitle hareketlerine, darbecilere karşı sokakta verilen mücadeleden LGBTİ+'ların özgürlüğü için verilen mücadeleye, göçmenlerle dayanışmak için verilen mücadeleden ırkçılıkla ve milliyetçilikle hesaplaşma mücadelesine, emek örgütlerinin birleşik direnişi için gösterilen çabalardan Kürt halkının temel haklarının tanınması için verilen mücadeleye kadar sayısız başarılı, önemli, etkin kampanya bu örgütün aktivistlerinin harekete geçme yetenekleri sayesinde inşa edilmiştir. Yıllar önce iklim krizine karşı kitlesel eylemlerle uyanlar örgütlerken, aynı zamanda hareket içinde temiz kömür diye bir şeyin olmayacağından iklim krizinden kurtulmak için kapitalizmden topyekûn kurtulmak zorunda olduğumuza kadar bir dizi önemli tartışmayı yapıyor ve kazanıyordu. Hareketin bugün her düzeyde "İklimi değil sistemi değiştir" sloganını sahiplenmesi bu mücadelenin bir ürünüdür.

Bütün bu tartışmalar içinde aslında apaçık olan ama Marksistlerin hareket içinde hegemonya kuramaması nedeniyle silik olan, işçi sınıfının dünyayı değiştirme gücü, ısrarla öne çıkartılmalıdır. Marksist gelenek ve bu geleneğin örgütlü hali olan kitlesel devrimci partiler, işçi sınıfı mücadelesiyle sosyalizm fikrinin örtüştüğü, sosyalizm fikrinin bizzat işçi sınıfı mücadelesinin bir ifadesi haline geldiği süreçlerin örgütlenmesi için vardır.

Zira, sosyalizm, sadece ve sadece işçi sınıfının geniş kitlelerinin kendi öz eyleminin ürünü olabilir ve sosyalizm gerçekleşmeden sınıflı toplumlardan kurtulmak mümkün değildir.

Bir devrimci partinin önemi, sınıflı toplumların sona ermesi için verilmesi gereken örgütlü mücadelenin en etkili aracı olmasındadır.

AKKUYU'DA İNŞAAT İŞÇİLERİ İŞ BIRAKTI: İNSANCA YAŞAMAK İSTİYORUZ!

Mersin Akkuyu Nükleer santral şantiyesinde Aydınlar inşaat firmasında çalışan işçiler, ücretlere yeterli oranda zam yapılmadığı için iş bıraktı. İşçiler yüzde 45 zam isterken taşeron şirket yüzde 27 önerdi. Bunu kabul etmeyen işçiler üretimi durdurdu. İşverenin 400 işçiyi işten çıkarmasına rağmen direniş sürüyor.

İŞTEN ÇIKARILAN BAT İŞÇİLERİ DİRENİŞE GEÇTİ

Samsun'da İngiliz şirket British American Tobacco'ya (BAT) bağlı sigara fabrikasında, 9 işçi yöneticilerin sözlü bildirimleriyle işten çıkarıldı. İşten çıkarılan işçiler işe iade talebiyle direniş başlattı. Tekgıda-İş üyesi işçilere işten çıkarılma gerekçelerinin performans yetersizliği olduğu söylenirken, yazılı bir tebliğatta bulunulmadı.

ÜCRETLERE GERÇEK ENFLASYON ORANINDA ZAM YAPILMALI

Merkez Bankası, geçen hafta ekonomide işler yolumdaymış, enflasyon artırmıyormuş gibi, faiz oranını yüzde 13'e indirdi. Oysa bütün dünyada yükselen enflasyonlara karşı Merkez Bankaları faiz artırımlarına devam ediyorlar.

AKP iktidarının akıl dışı bir şekilde ekonomide faiz indirimine devam etmesi, TL'nin sürekli değer kaybetmesine yol açıyor. Her geçen gün değer kaybeden Türk Lirası, dolar karşısında 18,3 liraya kadar geriledi.

TL'ye değer kaybettiren eko-

nomi politikalarının elbette en büyük mağduru işçiler ve emekçiler. Enflasyon yoluyla yoksullar daha yoksul, zenginler daha zengin oluyorlar.

Son bir yılda, TL'deki değer kaybının sonucu hayat 3-4 kat pahalılaştı, ama ücretlere gelen zamlar en fazla 2 kat oldu. Pek çok işletmede son bir yılda ücretlere yapılan zam oranı yüzde 50'yi bile bulmadı. Emekçiler son bir yılda net olarak yoksullaştı, alım güçleri en az yüzde 50 azaldı.

Bugün asgari ücret 5 bin

500 lira. Türk-İş'in açıkladığı açlık sınırı 7 bin 500 lira. Yani asgari ücret açlık sınırının epeyce altında.

Enflasyon işçi sınıfı ve yoksullara saldırdı. Yılda dört kere gerçek enflasyon oranında ve açlık sınırının üstünde kalmayı garanti edecek biçimde ücretlere zam yapılmalıdır.

Ücretlere gerçek enflasyon seviyesinde zam yapılması talebi, en önemli emekçi talebidir. Sendikalar, işçi örgütleri bu talep için acilen sokaklara çıkmalıdır.

ETF TEKSTİL İŞÇİSİ DİRENDİKÇE ÖĞRENDİ

İstanbul Tuzla'da üretim yapan ETF Tekstil fabrikasının kapatılması kararı sonrası, kıdem tazminatları ve ikramiyelerini alamayan işçiler, 45 gündür fabrika önünde ödenmeyen hakları için mücadele ediyor. İşçiler hakları için verdiği mücadeleyi sürdürürken, fabrika önünde bekleyen işçilere polis sürekli müdahale ediyor.

EĞİTİM SEN SOKAĞA ÇIKTI: ÖĞRETMEN MESLEK KANUNU İPTAL EDİLSİN

Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim Sen), Öğretmen Meslek Kanunu'nun iptal edilmesi talebiyle basın açıklamaları yaptı. Öğretmenler 81 ilde öğretmen meslek kanunu adı altındaki uzmanlık yasasına karşı sokaklara çıktı. Eylemlere Antikapitalist Çalışanlar katılım sağladı.

TAZMİNATSIZ İŞTEN ATILAN İBB İŞÇİLERİ DİRENİYOR

Haksız yere, tazminatsız işten atılan İBB işçileri Saraçhane'de basın açıklaması yaptı. Eyleme KESK İstanbul Şubeleri, İHD ve siyasi partiler destek verdi. DSİP üyeleri de eyleme katıldı. İBB işçilerinin direnişi 46 günü geride bıraktı, işçiler Saraçhane İBB önünde süresiz oturma eylemlerini sürdürüyorlar. İBB işçilerinin talepleri şunlar: Güvenlik soruşturması nedeniyle atılan işçiler geri alınsın, çalışanlar üzerindeki baskılara son verilsin ve Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu özür dilesin.

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Faruk Sevim

HER YEREL DİRENİŞ, TÜM İŞÇİ SINIFININ DİRENİŞİ OLMALIDIR

Kentsel dönüşüm altında yoksulların evsiz bırakılmasına, ekosistemin yağmacılar saldırmış gibi yağmalanmasına karşı direnişler, işçi sınıfının en önemli konuları arasındadır. Her ekolojik yerel direniş tüm işçi sınıfının direnişi olmalıdır.

Türkiye'nin pek çok bölgesinden yerel direniş haberleri geliyor.

Beykoz Tokatköy'de, Beyoğlu Hacıhüsrev'de kentsel dönüşüm projesi kapsamında evleri yıkılan veya yıkılacak olan insanlar, yıkıma direnmeye çalışıyor.

Aydın'da tarımsal arazileri yıkıma uğratan Jeotermal Enerji Santrallerine karşı köylüler ayağa kalktı, köylüler, iş makinelerinin çalışmasına engel oldu. Eyleme müdahale eden jandarma, köylüleri darp ederek gözaltına aldı.

Bursa Su Kolektifi, İznik Gölü'ne zarar veren faaliyetlerini izini sürüyor, İznik Gölü'nün kirlenmesine ve suyunun azalmasına neden fabrikalarla ilgili kamuoyunun dikkatini çekiyor.

Çin parası ile inşa edilen, Rus kömürüyle beslenen 2,2 milyar dolarlık Hunutlu Termik Santrali, İskenderun Körfezinde önemli bir kirlilik kaynağı olacak, çevre aktivistleri bu konuda eylemler yapıyor.

Kadıköylüler, Söğütlüçeşme'de devam eden gar projesini protesto ediyorlar. "Söğütlüçeşme'de AVM ve beton istemiyoruz. Daha çok yeşil ve kamusal alan" pankartı ile eylem yapıyorlar.

İkizdere Çevre Derneği, geçen ay İkizdere'de Cengiz İnşaat tarafından yapımı devam eden taş ocağına karşı ilçe merkezinde basın açıklaması düzenledi. "İkizdere direniyor" pankartı açılan eyleme İstanbul ve Rize'den ekolojistlerin yanı sıra çok sayıda yurttaş

katıldı.

AKP-MHP iktidarının ve bağlı belediyelerin bu uygulamaları, her yerde, halkın direnişleri ile karşılaşılıyor. Yerel halk, kentsel dönüşüm veya enerji üretimi adı altında yapılmak istenen tüm bu işçi, emekçi düşmanı, sermaye yanlısı politikalara karşı çıkıyor, gösteriler yapıyor, basın açıklamaları düzenliyor.

İşçi sınıfı için bütün bu yerel direnişler; evlerinin yıkılmasını engellemek için yapılan direnişler, rant elde etmeye karşı direnişler, çevrenin tahrip edilmesine karşı direnişler aynı zamanda işçi sınıfının kendi direnişleridir.

İşçi sınıfının mücadelesi; toplumun tüm kesimlerinin, kadınların, LGBTİ artılarının, göçmenlerin, yoksulların, evleri için direnenlerin, tarımsal arazileri korumak isteyenlerin, sağlıklı bir çevrede yaşamak isteyenlerin mücadelelerini kapsamak zorundadır.

Sendikalar ve işçi örgütleri, bu perspektifle örgütlenmeli ve yerel direnişlere destek olmalıdır.

THE SANDMAN: BÜYÜLEYİCİ VE TANIDIK BİR MASALIN GAIMAN YORUMU

Rüyalar, ayaklarımızın bastığı toprak kadar gerçek, ve en korkunç kabuslarımız aramızda dolaşıyor. Tuna Emren yazdı.

Neil Gaiman'ı çok severim. Sevmeyen var mıdır ki zaten? Her şeyden önce, her defasında şaşırtmayı başaran benzersiz bir hayal gücüne sahip. Fakat daha da önemlisi, ne yaptığını gayet iyi biliyor oluşu. Onun eserlerinde tek bir fikir ya da detay yoktur ki sonradan üretilip eklenmiş gibi görünsün. Sanki yazmaya oturduğu anda, sonunda tam olarak nasıl bir şey çıkaracağını görmüş gibidir.

Gaiman roman da yazsa oyun da senaryo da, fark etmez, ne yazarsa yazsın basmakalıp türleri aşan yenilikçi bir hikaye anlatımını benimseyeceğine emin olabilirsiniz.

Bir röportajında "Süper kahraman yazmıyorum ama tanılardan iyi anlarım" diyordu. Gerçekten de öyle. Fakat onları karşımıza hiçbir zaman "kusursuzlar" olarak getirmiyor. Mitosun tanrılarını tahtlarından indirip, yanılabilir olduklarını göreceklere, kusurlarıyla yüzleşecekleri bir serüvene itiyor adeta.

Gaiman'ın çizgi roman serisi olarak tasarladığı The Sandman, nam-ı diğer Kum Adam da aynı sihirli formülle kaleme alınmış çok eski bir masalın yeniden yorumlanması aslında. Kum Adam olarak anılan baş karakterimizse düşler tanrısı Morpheus.

Morpheus (Tom Sturridge), Daimiler olarak bilinen yedi ölümsüz kardeşten biri; Kader, Ölüm, Rüya, Yıkım, Hezeyan, ve Arzu ile Keder adlı ikizler.

Yazdığı her karakteri seven, onlara duyduğu bağlılığı bize de aşıl原因an Gaiman'ın kendi senaryolaştırma çalışmasıyla ekrana uyarlanan The Sandman'de, tıpkı çizgi romanda olduğu gibi, bilhassa güçlü ve siyah kadınlar ile LGBTI+ karakterler öne çıkıyor. Ölüm (Death) bu kez bir kadın (Kirby Howell-Baptiste). "Non-binary" yani kadın ve erkek kategorilerinin içinde tanımlamayan bir Daimi olan Arzu (Desire) karakterini canlandırması içinse akışkan cinsiyetli bir oyuncu olan Mason Alexander Park seçilmiş. Karakterlerin geniş bir kuir yelpazesine yayıldığı dizide Vivienne Acheampong'un canlandırdığı kütüphaneci Lucienne ve Gwendoline Christie'nin canlandırdığı Lucifer de cinsiyet zamirlerini geçersiz kılıyor.

Ekrana uyarlanması 30 yıl süren, Netflix'in şimdiye kadarki en masraflı yapımı olarak tanıtılan The Sandman son derece cesur, incelikli, alabildiğine zengin, derin ve zarif bir hikaye.

Tarz olarak, Disney'in Star Wars serisi uyarlamaları için kullanmaya başladığı antoloji formatı benimsenmiş; her bölüm kendine has dinamikleriyle öne çıkarken serinin akışındaki ton hiç değişmiyor.

Felsefe ve mitoloji tutkunlarının ekran karşısına kağıt ve kalemlerini de alarak oturmayı tercih edebilecekleri, bolca not almak isteyebilecekleriniz, sizi içine çeken ve orada bir keşif yolculuğuna çıkararak bu diziyi başından sonuna kadar aynı

The Sandman'dan bir kare

oranda sevmeye devam edebileceğinizin garantisini veremem. Bazı bölümlerini daha grotesk, kimilerini -bir öncekine kıyasla- daha sürükleyici ya da daha zayıf, bazısını muhteşem, birkaçını oldukça karanlık bulma ihtimaliniz var. Ama her bölümde ziyadesiyle 'tuhaf ve güzel' detaylar/karakterler ile karşılaşabileceğinizin, bakmaya cesaret edemediğiniz yerlerde pusuya yatmış gölgelerin beklemekte olduğunu fısıldayabileceklerinizin garantisini verebilir, tüm bunların muazzam bir sinematografiyle işlendiğini ve duygusal derinliğini hiç yitirmediğini söyleyebilirim.

Morpheus'a dönecek olursak... Düşlerin gotik kralı son derece karanlık, ciddi ve vakur bir karakter olabilir ama aynı zamanda beklenmedik ölçüde kibar ve iyi kalplidir. Dünyaların dengesini korumaya çalışan bir ölümsüz olsa da neticede o da tıpkı insanlar gibi kendi dengesini aramaya mecbur kalır.

Gaiman tüm hikayelerini 'denge' kavramı etrafında örüyor. Ve tıpkı o çok sevdiği Odin gibi, hedefini hiç ıskalamayan mızrağını fırlatıp kalbimizden vuruyor bizi: "Evet, gerçekten Valhalla'daki yerin hazır!" diye düşünmeden edemiyorsunuz.

ÖNE ÇIKAN
Melike Işık

SAHİPSİZ KÖPEKLERE YÖNELİK SALDIRILARA SON!

Sokak köpeklerinin konumunu ve fotoğraflarını yayımlayan web sitesi Havrita'nın son aylarda gerçekleşen köpek cinayetleriyle ilişkisi gündeme gelince toplumdan tepki yağdı.

Uygulamada önce kendi halinde öylece yatan sahipsiz köpekler, ardından kimi sahipli köpekler ve hatta köpekleri besleyen insanlar sanki varlıkları birer suçmuş gibi ifşalanarak hedef gösterilmeye başlandı.

Uygulamanın son aylarda artan köpek cinayetleriyle ilişkili olduğu ve uygulamada işaretlenen bölgelerdeki köpeklerin zehirleme gibi saldırılarla karşılaştığı belirtiliyor. Sosyal medyada bu işaretlemelerin gündem olmasıyla sitenin ka-

patılması için binlerce imza toplandı. Nihayetinde siteye ve sosyal medya hesaplarına erişim engellendi fakat sahipsiz köpeklere yönelik saldırılar devam ediyor.

Uygulamanın sahipleri her ne kadar uygulamanın "önlem ve bilgilendirme" amacı taşıdığını ve hatta hayvan refahını gözettiğini iddia etse de "başiboş köpek çeteleşmesi", "köpek saldırısı" gibi başlıklarla daha en başından çözüm sunma amacından ziyade bir korku ve nefret aşılama amacı güttüğü anlaşılıyor. Üstelik Havrita, diğer pek çok köpek düşmanı sosyal medya hesabı tarafından destekleniyor. Tüm bu siteler ve sosyal medya hesapları, sokaktaki sahipsiz köpeklere yönelik bir nefretin örgütlenmesi ve yöntemi muğlak bir "başiboş köpeklerden kurtulma" gayesinde birleşiyor.

Sokakların köpekler için güvenli bir yer olmadığı ve sahipsiz köpek nüfusunun kontrol edilmesinin hem hayvanlar hem insanlar için gerekli olduğu konusunda herkes hemfikirken yapılan bu "başiboş sokak hayvanlarından kurtulma" vurgusu, yöntemi ne olursa olsun başiboş köpeklerden kurtulmak için başvuru her yöntemin meşru olduğu fikrini pekiştiriyor.

Oysa medyada sokak hayvanlarını hedef göstererek sunulan saldırıların sorumlusu sokak köpekleri değil; hayvan hakları savunucularının yıllardır dile getirdiği güvenli kısırlaştırma seferberliğini yürütmeyenler, hayvanları birer silah olarak kullanan sahipler ve hayvanların barınma, beslenme gibi temel haklarını hiçe sayan yönetimlerdir. Gelgelelim hesap vermeye, sorumluluk almaya pek de niyeti olmayan tüm bu sorumlular, sahipsiz köpekleri toplamayı, zehirlemeyi ve hatta öldürmeyi bir çözümmüş gibi sunmaya cesaret edebiliyorlar.

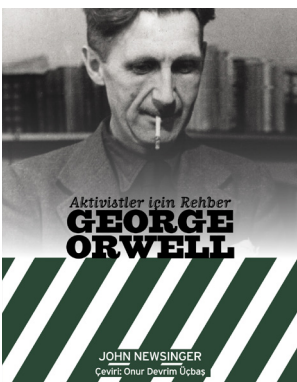
Havrita gibi, hayvanların temel haklarını doğrudan tehdit eden uygulamalar tamamen kapatılmalı, bu uygulamalar aracılığıyla hayvanlara saldırılar düzenleyenler 5199 sayılı Hayvanların Korunması Kanunu'nu ihlalden cezalandırılmalı.

Sokak köpeklerine yönelik saldırılar ve onları hedef alan söylemlere derhal son verilmeli.

BİZİ ARAYIN SOSYALİST İŞÇİ'YE ULAŞIN!

İstanbul
Kadıköy: 0 533 447 97 09
Şişli: 0 555 637 24 50
Fatih: 0 536 219 63 41
Ankara: 0 535 884 21 22
İzmir: 0 507 555 02 72
Akhisar: 0 544 327 04 45
Antalya: 0 536 335 10 19
Antep: 0 533 627 30 25
Bursa: 0 507 727 50 45
Çanakkale :05324623804
Dersim: 0 543 447 24 15
Edirne: 0 539 429 17 58
Malatya: 0 534 982 59 26
Muğla : 0 539 932 21 17
Samsun: 0 551 450 64 52
Sivas: 0 533 515 28 24
Soma: 0 532 693 70 57
Tekirdağ: 0 533 233 41 50

Z YAYINLARI

Aktivistler için rehber dizisi kitapları:

- ◆ Rosa Luxemburg
 - ◆ Eleanor Marx
 - ◆ Malcolm X
 - ◆ Gramsci
 - ◆ George Orwell
- Ulaşmak için dağıtımımızdan isteyin.

HALA ŞANSIMIZ VAR, İKLİM VE GELECEĞİMİZ İÇİN SES ÇIKARALIM

28 Temmuz'da dünya limit aşım gününe, yani dünyadan çalmadan kullanabileceğimiz kaynakların bitişine uyandık.

Her geçen yıl daha erkene çekilen bu günün, bizi verdiğimiz kararları gözden geçirmeye sürüklemesi gerekirken üstünden bir kaç gün geçmesiyle unutulması, nereden bakarsanız günün kendisi kadar bir felaket habercisi.

23 Eylül, 11. Küresel İklim Grevi için geri sayımın son noktası. Bu yıl ekimoksa, gece gündüz eşitliği kabul edilen güne denk geliyor ama krizin etkilerinde bile eşitliğe yer yok.

Yılın başından beri seller, sıcak dalgaları, bölgesine uymayan türlü afetlerle karşı karşıyayız. Avrupa son yılların en yüksek sıcaklıklarıyla baş etmeye çalışırken İngiltere sıcaklık rekoru kırdı. Doğu ve Güney Afrika 40 yılın en kurak sürecini yaşıyor. Latin Amerika

ülkeleri, sera gazı emisyonunun yüzde 10'luk bir dilimini bile oluşturmazken ciddi susuzluk ve tarım problemleriyle baş etmek durumunda kaldı.

Bunların yanında, hâlâ kömür kullanımında direten bir Çin, asırlık ormanlarını harap etmeye kararlı bir Brezilya, yenilenebilir enerji teşviğini geri çeken bir Türkiye var.

Politikacıların, hükümetlerin, devlet başkanlarının hareket etmelerini beklerken zamanımız tükeniyor.

Kendi sınırlı sürelerini bizim süremizi de kısaltmak için kullanıyorlar.

Bu yüzden, 23 Eylül'de Kâr Değil İnsan sloganıyla sokaklarda olacağız.

11. Küresel İklim Grevi hepimizi bekliyor!

Suda Sim Meriç

HİÇ DE GÜÇSÜZ DEĞİLİZ

Zaman zaman insan karamsarlaşabiliyor. Kendimizi güçsüz hissettiğimiz anlar oluyor. Ama aslında bu doğru değil. Geçen hafta dört gelişme de güçsüz olmadığımızı gösterdi.

İktidar yargısı Gülşen'i hapse attı. Hukuk hiçe sayıldı ama o kadar güçlü bir tepki açığa çıktı ki ev hapsi de olsa hapisneden çıkartmak zorunda kaldılar.

Geçtiğimiz hafta bu böbürlenme şampiyonu iktidar iki Cumhurbaşkanı danışmanından oldu.

Görünen o ki bir de milletvekilinden olacak yakında.

Yolsuzluklara karşı duyulan öfke iktidarın merkezlerinde istifalara neden oluyor.

Köpek katliamı için örgütlenen bir internet uygulaması hayvan severlerin karşı kampanyasıyla kapatıldı.

Son olarak Sao Paulo ismindeki asbestli geminin Türkiye'ye gelmesi yine etkili bir kampanyayla engellendi.

Bu gelişmeler sadece toplumsal öfkenin birikmesi nedeniyle yaşanıyor.

Bir de bu öfke sokağa taşabilirse çok daha güçlü kazanımlar elde edilebilir.

Tüm devlet olanaklarını harekete geçirmiş de olsalar, artık gemilerinin su almaya başladığı çok açık.

Azınlığa düşmüş bir iktidar, her hamleleri başlarına yeni belalar açan bir iktidar. Şimdi korkmanın değil mücadelenin zamanı.

Ayşe Demirbilek

SÖZ KONUSU SEÇİMLER Mİ YOKSA GENÇLER Mİ?

Sabah radyoda "Milyonfest Fethiye" konserinin yasaklandığını duydum. Arkasından haberleri okuyan spiker, Kılıçdaroğlu'nun Twitter'dan bu yasaklamaya bir tepki gösterdiğini okudu.

Tweet'te Kılıçdaroğlu valiyi uyarıyordu ve bu kararı eleştiriyordu. Gençlerin eğlenmesini yasaklayamazsınız, demişti.

Etrafımdaki çoğu genç Kılıçdaroğlu'nun Z kuşağını desteklediğini söylüyor. Herkes bundan memnun. Konser yasağına tepki göstermesi doğru bir tepki. Ben de festival ve konser yasak-

larına karşıyım.

Ancak Kılıçdaroğlu bu yasaklara seçimler için mi tepki gösteriyor yoksa gerçekten de Z kuşağını ve gençlerin taleplerini destekliyor mu?

AKP'li ve CHP'li değilim, oy verirken de dikkatli olmalıyız.

Çünkü, seçimleri kazananlar 5 yıl boyunca bizim taleplerimizi gerçekleştirecek mi?

Gerçekten gençleri anlayacak mı? Ve bizlerin sorunlarını çözecek mi?

Festivaller yasaklanmasın, gençler özgürce yaşasın!

Ali Karakoç

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist İşçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

ENTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

İRKÇILIĞA DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. İrkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİQ+LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİQ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

DEVİRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

SOSYALİST TARTIŞMA 2022

FELAKETLER VE DEVRİMLER ÇAĞINDA BİRLEŞİK MÜCADELE

Pakistan'ı vuran sel felaketi korkunç. İklim kaosunun ne anlama geldiğini gösteren son trajik örnek. Ülkenin üçte birinin suyla kaplanması ihtimali var. Şu ana kadar 33 milyon kişi felaketten etkilendi. 1000'den fazla insan öldü. Milyonlarca yoksul evlerini kaybetti. İnsanlar harabelerde, bellerine kadar kirli suların içinde yaşıyor.

Yıllar önce Türkiye'de güçlü bir iklim hareketi inşa ederken yaptığımız uyarılar gerçekleşiyor. Pakistan on yıl önce de benzer bir felaketi yaşamıştı. Küresel iklim krizi, buzulların erimesi ve öngörülemeyen musonlar "yeni bir normal" anlamına gelen bu felaketlere neden oluyor.

Ukrayna işgali

Öte yandan Avrupa'nın göbeğinde Putin'in Ukrayna'ya yönelik kanlı işgali sürüyor. NATO, bu işgali genişlemek için bir araca çevirirken ve ABD ve Çin arasındaki gerginlik ve Tayvan etrafında süren askeri çatışma potansiyelleri ise başka bir kaosun göstergeleri. Ukrayna işgalinin ilk haftalarında sık sık telaffuz edilen nükleer çatışma riski tüm gezegenin nasıl bir tehlikenin sınırında olduğunu gösteriyor.

Açlık ve pandemi

Birleşmiş Milletler, bir başka kaosa işaret ediyor. Açlık giderek büyüyen bir küresel felaket halinde. Açlık çeken insanların sayısı son bir yılda 46 milyon artarak 828 milyona yükseldi. Yani dünyada her 10 insandan birisi aç! Açlık, daha yoksul ülkelerde daha şiddetli yaşanıyor: 5 yaş altı yaklaşık 45 milyon çocuğun aşırı derecede yetersiz beslenmeye maruz kaldı-

ğı aktarılan raporda, 149 milyon çocuğun ise yetersiz beslenme yüzünden büyüme geriliği yaşadığının altı çiziliyor.

Covid-19 salgını ise iki buçuk yıldır yoksulların hastalık ve ölümlerle pençeşmesi anlamına geldi.

Sorumlu kapitalizm

Bütün bu sorunların tek bir aslı sebebi var: Kapitalist sistem. Sosyalist teorinin temellerini inşa eden Karl Marx, kâra dayalı mevcut ekonomik modelin, rekabet ve sermaye birikiminden başka hiçbir şeyi dert etmediğini göstermişti.

Ekosistemi, işçileri, kadınları, çocukları, dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu yıkıma uğratan kapitalist sistem, kendi yarattığı sorunlara çözüm diye sunduğu her öneriyle krizleri daha da derinleştiriyor.

İşçiler en temel hakları ve demokrasi ve özgürlükler için, kadınlar eşitsizliğe karşı, iklim aktivistleri tüm canlı yaşamının kurtuluşu için, ezilen halklar kurtuluşları için mücadele ediyorlar.

Bu mücadeleler, sorunun kaynağının bizzat kapitalist sistem olduğunun bilincine vardıkça çok daha güçlü bir hale geliyor, gelecek. Hem tek tek tüm alanlarda reformları kazanmak, yaşam koşullarımızı düzeltmek için örgütlenmek ve mücadele etmek zorundayız, hem de kapitalizm olduğu sürece bu sorunların nihai olarak çözülemeyeceğinin, tersine daha da derinleşeceğinin altını çizmek zorundayız.

Üretim her alanda daha büyük bir kolektif emeğin ürünü olarak gerçekleşirken üretilen ürünlere küçük bir azınlık bireysel olarak

el koydukça içinde nefes alıp verdiğimiz felaketlerin sonu gelmeyecek.

Bir avuç dolar için!

Bir avuç enerji şirketinin çıkarları için iklim krizi aralıksız ve yoksulları vurarak sürecek.

Bir avuç silah şirketi, bu şirketlerin acentesi gibi çalışan devletlerle beraber, ölüm silahlarını üretmeye devam edecek.

Bir avuç patron zenginleşsin diye milyonlarca insan açlık çekecek.

Bu şirketlerin ve devletlerin çıkarı için tüm topluma boca edilen genel ahlak adındaki egemen sınıf fikir ve uygulamaları kadınların ve LGBTİ+ların hayatını çekilmez kılıyor.

TEKİRDAĞ 22 EKİM
İSTANBUL 28-30 EKİM
ANKARA 12 KASIM
İZMİR 18-19 KASIM
BURSA 27 KASIM

Sözde sistem eleştirisi yapan otoriter liderlerin bir avuç şirketin dolarlarına dolar katması için çabaladığı ve bildiğimiz neoliberal işçi düşmanı politikaları uyguladığı çok açık.

Türkiye'de zaman zaman kapitalizm eleştirisi yapan bu iktidar dönemindeki kadar vahşi kapitalist adımlar atıldığına pek tanık olmadık. Şirket karları bir önceki yıla göre 2,5 kat arttı. 2020'de 98 milyar 308 milyon lira olan şirketlerin toplam net karı, 2021'de 238 milyar 843 milyon liraya ulaştı.

Asgari ücretin açlık sınırı olan 6 bin 890 liranın altında olduğu, yoksulluk sınırının 22 bin 422 lira olduğu koşullarda, Türkiye'de nüfusun büyük çoğunluğu barınma, beslenme, eğitim hakkı, sağlık hakkı gibi temel haklara ulaşamaz hale gelmiş durumda.

Otoriter iktidarların sözde anti-kapitalizmi, emekçileri en vahşi yöntemlerle baskı altına almalarının maskesinden başka bir şey değil.

Küresel sağın göçmenlere yönelik şiddeti bu vahşi yöntemlerden birisi.

Dünyada kapitalizme karşı büyük bir direniş var.

Türkiye'de sisteme ve rejime karşı büyük bir öfke var.

Felaketler çağı aynı zamanda devrimler çağıdır da.

Emekçilerin 1990'ların sonundan itibaren döngüler halinde yükseldiği mücadelenin yeni bir döneminin kapıları aralandı.

Türkiye'de tanık olduğumuz çürüme ve yoksullaşmanın da büyük bir mücadelenin mayalanmasına neden olduğundan emin olalım.

İşte **Sosyalist Tartışma 2022**'de 5 şehirde bu mücadelelerin kazanması için nasıl örgütlenmemiz gerektiği, Karl Marx'ın fikirlerinin bugünün gelişmelerini anlamamız için nasıl ışık tuttuğu, kitlesel öfkenin sokaklara taşması için birleşik direniş olanaklarının nasıl yaratılacağı ve başlayan direnişlerin nasıl destekleneceği tartışılacak.

Gelin bu tartışmaları hep birlikte örgütleyelim.

Hep birlikte tartışalım.

Biliyoruz ki Türkiye'de de tüm dünyada da onlar bir avuç, biz milyonlarız.

Biliyoruz ki birleşen işçiler yenilmezler!